

ОРГАНОЛЕПТИЧНА ОЦІНКА ЯКОСТІ ВЕРШКОВОГО МАСЛА

Пісклова Ю.А., гр. ТКД-51м

Науковий керівник – канд. с.-г. наук, доц. **Н.О. Офіленко**
Полтавський університет економіки і торгівлі

Розвиток виробництва вершкового масла займає вагоме місце в структурі харчової промисловості нашої країни.

Вершкове масло є джерелом вітамінів та фосфоліпідів, його вживання є необхідним для нормального функціонування організму людини. Неможливо зараз уявити жоден магазин, ринок або супермаркет, де б не було представлено широкий асортимент цього важливого продукту харчування.

І через те, що вершкове масло є продуктом, який переважна більшість населення вживає щоденно, особливо важливим є надання повної та вичерпної його характеристики, оцінки споживної цінності та визначення органолептичної якості.

Щоб обрати вершкове масло споживач орієнтується в першу чергу на власні органи відчуття, тобто на органолептичні властивості. Основна мета статті є дослідження органолептичних властивостей вершкового масла різних торговельних марок, що реалізуються в роздрібній торговій мережі.

Дослідження якості проводили на п'яти зразках вершкового масла: «Масло солодковершкове селянське» виробник – ВАТ «Полтавахолод», «Масло солодко вершкове селянське» виробник ПрАТ «Новгород-Сіверський сирзавод», «Хуторок» виробник ПАТ «Житомирський маслозавод», «Масло солодковершкове селянське» виробник АТ «Бобровицький молокозавод», «Масло солодковершкове селянське» виробник «Жашківський маслозавод».

Якість масла визначали за такими показниками: смак і запах, консистенція та зовнішній вигляд, колір згідно ДСТУ 4399:2005 „Масло вершкове. Технічні вимоги”.

Органолептичні показники якості зразків масла показали, що смак і запах характерні для вершкового масла з присмаком пастеризованих вершків або без нього; консистенція однорідна, пластична, щільна, поверхня на розрізі блискуча або слабко блискуча, суха; колір від світло-жовтого до жовтого, однорідний за всією масою.

Отже, дані досліджувані зразки масла вершкового відповідають вимогам ДСТУ 4399:2005 „Масло вершкове. Технічні вимоги” за всіма органолептичними показниками.

УРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СУПЕРЕЧОК ЗА ДОПОМОГОЮ АРБІТРАЖНОГО МЕТОДУ

Рибцева А.А., гр. ТТМ-28

Наукові керівники: канд. техн. наук, проф. **М.С. Одарченко**,
асист. **А.О. Бабіч**

Харківський державний університет харчування та торгівлі

В процесі здійснення міжнародної економічної діяльності між суб'єктами господарювання час від часу можуть виникати суперечки (питання якості товарів, їх ціни, терміни оплати, умови постачання тощо) внаслідок зіткнення інтересів із різних економічних питань. З розвитком міжнародної торгівлі, появою нових товарів та послуг, на світових ринках активно розвивається практика врегулювання таких суперечок.

Мета дослідження полягає у визначенні особливостей основних сучасних методів врегулювання суперечок в міжнародній торгівлі, а саме арбітражу.

Арбітраж – приватний спосіб вирішення суперечок, що ґрунтується на згоді сторін. Як правило, сторони повинні попередньо узгодити в контракті звернення до цього типу процедури розгляду можливих суперечок, а також детально визначити правила здійснення такої процедури або ж звернутися до існуючих правил проведення арбітражу під юрисдикцією визначеного арбітражного органу. Кількість арбітражних установ у всьому світі зростає, адже арбітраж стає все більш поширеним методом врегулювання міжнародних торговельних суперечок. В той час як більшість арбітражних установ є універсальними, деякі з них спеціалізуються на певних видах діяльності. Існує декілька видів арбітражу: ad hoc, інституційний тощо.

Отже, основними тенденціями щодо врегулювання суперечок в міжнародній торгівлі останніх десятиліть є зростання ролі арбітражу, поява нових та розвиток спеціалізованих арбітражних установ (щодо врегулювання суперечок міжнародної торгівлі певними товарами чи послугами), розвиток альтернативних методів врегулювання суперечок (примирення та посередництва). Проте арбітри не мають рівних з судами повноважень щодо прийняття рішень про вживання таких попередніх заходів, як, наприклад, тимчасовий арешт на майно та активи. Тому сьогодні в більшості країн державні суди співпрацюють з арбітражними трибуналами та сторонами в суперечці шляхом прийняття рішень із застосування тих попередніх заходів, для застосування яких арбітри не мають необхідних повноважень.